

Pampeliška

Markéta Mikulecká

Ilustrace Klára Vaníčková

Pampeliška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Mikulecká

Pampeliška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Markéta Mikulecká

Pampeliška

Markéta Mikulecká

Pampeliška

Ilustrace Klára Vaníčková

2025

● ■ **pointa**

Text © Markéta Mikulecká, 2025

Ilustrace © Klára Vaníčková

ISBN tištěné verze 978-80-7691-789-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-910-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-911-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-901-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

VĚNOVÁNÍ

Mé dcerce Rozárce,

všem pacientům s ALS

a sdružení ALSA z.s., které se jako jediné v ČR
zabývá závažným onemocněním ALS
a nezištně a obětavě podává pomocnou ruku vždy,
když je třeba...

Ač je pampeliška veselou květinou, její propojení s pacienty s ALS skrývá smutné poselství. Pampeliška symbolizuje problematiku odcházení dechu těchto pacientů – nemoc končí udušením téměř v 99 % případů.

Současně je pampeliška jedinou rostlinou, která roste po celém světě. Má silné kořeny, roste v asfaltu i betonu tak, aby učila lidi sílu vůle k životu...

Srdečně

Markéta Mikulecká

K pampeliškovému dárku tudy:

JAK JSEM POTKAL VÍLU

Vzpomínám si přesně na tu chvíli. Ležel jsem v trávě s rukama pod hlavou a pozoroval hebké beránky plující po obloze. Najednou jsem něco zaslechl. Znělo to jako cinknutí. Tiché a nesmělé, hodně blízko. Otočil jsem hlavu za tím neobvyklým zvukem, posadil se a poslouchal, ale nic dalšího se neozvalo. Bylo to zvláštní. Nakonec mi zvědavost nedala a já se za tím zazvoněním vypravil.

Cesta vedla lesem, mezi stromy, kde jsem ve svých starých botách klopýtal o kořeny, kolem klikatého potůčku a potom doprava. U krmelce nahoru a rovnou k rybníku. Udivilo mě, jak jsem na takovou dálku mohl cinknutí slyšet, ale v pohádkách je možné všechno.

Schoval jsem se do rákosí mezi zelené šlahouny a byl zticha jako myška. Trpělivost se mi vyplatila a já ji tak mohl spatřit. Byla maličká, menší než dítě, bledá a měla dlouhé vlásy. Na nožičkách, místo botiček, bačkůrky z pampelišek a v ručkách zvláštní zvoneček, jehož sladký tón mě vyrušil z odpočinku na louce a přivedl až sem.

Zprvu jsem se neodvážil ze své skrýše vyjít ven, abych to drobné stvoření nevyplašil a nezahnal. Zajímalo mě. Velmi. A také mě takovým zvláštním způsobem hrálo u srdce. Bylo krásné a zároveň nicotné, jako rosa, když si slunce poumývá ráno tváře po spinkání. Perla uvíznutá v zeleni, co s polednem se z rozevřených květů vytratí. Měl jsem pocit, že jsem jediný, kdo měl to štěstí jít za zvonečkem až sem a malou vílu spatřit. A to je vzácnost.

Pampeliška, jak jsem jí začal říkat sám za sebe, se rozhlédla a znovu opatrně zazvonila. Tentokrát to znělo ještě líbezněji než předtím. Trochu nešťastně se rozhlédla a zvoneček upustila do trávy. Posadila se u rybníčku mezi kvítka a kolínky si podepřela bradičku, tvář ustaranou. Ještě jednou se podívala na nebe k sluníčku a pak se jí začala ramínka otřásat tichým pláčem.

To už jsem se cítil ve svém tajném úkrytu nesvůj jako na trní. Rád bych víle pomohl, ale bál jsem se, že se poleká a zmizí. Nakonec jsem se rozhodl, že na ni nejdříve zkusím zavolat.

„Neplač, maličká,“ zkusil jsem to jemně. Pampeliška se trochu polekaně rozhlédla, ale že by chtěla zmizet, se mi nezdálo, tak jsem něžně pokračoval: „Taková hezoučká víla by neměla být smutná, měla by se usmívat a dělat radost sluníčku, ne kropit trávu slzičkami, vždyť teprve před chvílí paprsky všem květinkám líčka od raní rosy osušily. Víly nepláčou a Pampelišky teprve ne.“

„Ty mě znáš?“ podivila se holčička tichým hláskem a přestala ronit slzičky.

„Ne, neznám,“ odvětil jsem. „Pampeliška mě napadla úplně náhodou, tolik se mi líbily tvoje botičky, že první slovo, které mi přišlo na mysl, bylo právě pampeliška, tak jsem ti tak začal říkat.“

„A ty jsi neviditelný?“ vyptávala se dál maličká.

Musel jsem se usmát. Při tom vážném rozhovoru jsem úplně zapomněl, že ještě pořád sedím ve skryši v rákosí.

„Ne, to nejsem, ale bál jsem se, abych tě nevystrašil, a proto jsem se raději schoval,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Jsi tak strašidelný nebo ošklivý nebo...,“ najednou nebyla k zastavení.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pampeliška.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.